

รู้หรือไม่ ประเทศไทยเคยมีโศกณิฏกตกฏหมาย

รัชกาลที่ 5 ทรงพระราชดำริห์ว่า
"ทุกวันนี้หญิงบางจำพวกประพฤติดน อย่างที่เรียกว่า **หญิงนครโสเภณี**
มีหัวหน้ารวบรวมกัน ตั้งโรงหาเงินขึ้นหลายตำบล ...
กระทำให้มีเหตุเกิดการวิวาทขึ้นเนือง ๆ อีกประการหนึ่งหญิงบางคนป่วยเป็นโรค
ซึ่งอาจจะติดต่อเนื่องไปถึงผู้ชายที่คบหาสมาคมได้ ...
และยังหาได้มีกฎหมายและข้อบังคับอย่างใด...จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ
ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้สืบไป"

พระราชบัญญัติป้องกันสัญจรโรค รัตนโกสินทร ศก 127 (พ.ศ. 2450)

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติป้องกันสัญจรโรค รัตนโกสินทร ศก 127 (พ.ศ. 2450)

- หญิงนครโสเภณี หมายความว่า หญิงที่รับจ้างทำชำเราสำสอน โดยได้รับเงินผลประโยชน์เป็นค่าจ้าง
- ผู้ตั้ง “โรงหญิงนครโสเภณี” ชื่อว่า "**นายโรง**" อนุญาตให้เล่นได้เฉพาะ**ผู้ที่**เป็นหญิงด้วยกัน
- ห้ามตั้งโรงหญิงนครโสเภณี โดยไม่ได้รับอนุญาต
- นายโรงรับหญิงนครโสเภณี ก็เฉพาะ**หญิงนั้นมีความสมัคร**
- ว่าด้วย นายโรง
 - หน้าโรงต้องเป็นที่กำบัง ปกปิด มิดชิด ห้ามให้คนเดินทางไปมาแลเห็น
 - โรงต้องสะอาด ปราศจากสิ่งโสโครก
 - ต้องมี**คอมแวง**ไว้หน้าโรงเป็นเครื่องหมายด้วย
 - ห้ามมิให้กักขังหญิงนครโสเภณี
 - ห้ามมิให้เลี้ยง**เด็กหญิงมีอายุต่ำกว่า 15 ปี**ลงมา
 - ห้ามนายโรงจัดเครื่องประดับ ให้หญิงนครโสเภณีตกแต่ง หากสูญหาย จะหาว่าลักขโมยไม่ได้
- ว่าด้วย หญิงนครโสเภณี
 - ต้องขอรับใบอนุญาต
 - เสียค่าธรรมเนียมใบอนุญาตฉบับละ 12 บาท กำหนดเวลาไม่เกินกว่า 3 เดือน
 - ห้ามแสดงกิริยาเป็นที่รำคาญแก่ผู้ที่เดินผ่านไปมา

